

[Erik Eriksen.]

disse karikaturer alene for dermed at begrundede sin stilling som et liberalt parti, der ikke ønsker at samarbejde med andre liberale partier, men derimod med socialdemokratiet.

Jeg er ikke tilhænger af, at man skal søge at puste den principielle forskel mellem partierne unødigt op, heller ikke forud for en valgkamp. Derfor nærer jeg heller ikke noget ønske om at fremstille socialdemokratiet anderledes, end det er. Men kendsgerningen er nu engang, at socialdemokratiet søger statsmagten styrket og det, der kaldes den private kapitalisme, trængt helt i baggrunden. Den enkelte borger bliver uvægerlig svækket over for den voksende statslige almagt; det er målet med socialdemokratiets skattepolitik.

Det er bydende nødvendigt, at der i dette land trives en liberal politik, som tager sit udgangspunkt i det enkelte menneske og dets rettigheder over for samme statsmagt. Derfor søger vi fra vor side overalt, hvor vi ser en mulighed derfor, at frigøre borgerne mest muligt for statens indblanding, at give borgerne en større frihed og et større ansvar.

Vi ser i den voksende statsmagt en fare for den lille mands muligheder for selv at bestemme over sin tilværelse, og som jeg før har tilladt mig at sige det, er vi jo alle sammen i dag blevet småmænd over for statsmagten.

Man skal derfor ikke lade sig forblinde af, at mange lovforslag har en let gang gennem tinget; man kan være forvisset om, at forskellen på partiernes indstilling er der. Det er magtstillingen i folketinget, som bestemmer, i hvor høj grad socialdemokratiske eller liberale synspunkter får mulighed for at trænge igennem i den praktiske politik. Efter vor opfattelse er det ikke tilstrækkeligt at virke som bremseklovs på en udvikling i socialdemokratisk retning; det siger sig selv. Som et liberalt parti må venstre ønske en udvikling i liberal retning, og derfor kan vi ikke være enige med det radikale parti, heller ikke med retsforbundet for den sags skyld, når man slår sig til tåls med at virke som en klods om benet på socialdemokratiet. Jeg tvivler ikke på, at socialdemokratiet på visse områder er blevet bremset; men helhedsbilledet bliver

alligevel, at den regulerende og stærkt beskattende statsmagt er styrket væsentligt gennem skatteopkrævningen. Retsforbundets nye leder, det ærede medlem hr. Niels Andersen, har jo da også i et interview været inde på den tankegang og understreget, at hans parti havde reddet socialdemokratiet. . . Det ærede medlem nikker, men det er også interessant.

Vi er altså fra vor side uenige med de to partier, fordi vi finder det helt urimeligt at lade sig nøje med det, som de nøjes med. Landet ligger jo nemlig sådan, at de liberale partier rent faktisk har flertal, et solidt flertal, her i landet.

Lad mig her indskyde et par ord mere om åbningstalen. For mig synes dens væsentligste indhold at være, at den med klare ord rammer en pæl gennem al løs tale om, at de to små regeringspartier skulle stå frit efter valget. Åbningstalen er nemlig et regeringsprogram, den er de tre partiers fællesprogram, nogenlunde så omfattende og upræcist opregnet som tidligere åbningstaler under trekantregeringen. Men her kommer der den væsentlige forskel, at medens tidligere udtalelser gik på den kommende samling, hvis jeg må bruge dette lidt gamle udtryk, så udskriver regeringen nu valg med den begrundelse, at der herigennem vil blive skabt den bedste baggrund for en rolig og saglig behandling af regeringens forslag, altså i folketingsåret 1960-61. Det vil utvetydigt sige, at de tre regeringspartier samlet går til valg på en fælles politik, på et fælles program, og det er en værdifuld erklæring, hvad man så ellers kan mene om programmet.

Lad mig fremdrage nogle yderligere punkter i programtalen, der kan påkalde almindelig interesse.

De udenrigspolitiske afsnit bestemmes jo af den enighed, som præger de demokratiske partier på dette punkt, og jeg vil i denne forbindelse gerne fremhæve, hvorledes regeringspartierne tilslutning — og her tænker jeg i særlig grad på de to små regeringspartier — til den vestlige forsvarsalliance har fundet sit hidtil mest positive og klare udtryk i denne åbningstale. Jeg ser dette som en konsekvens af den radikale tilslutning til forsvarsforliget og dermed en yderligere understregning af den brede politiske og folkelige enighed, der er opnået omkring